

RAVINTO

Kuten kaikkien elävien olentojen, ihmisen on ravittava itseään pysyäkseen hengissä. Tämä riippuvuus maailmasta on olennainen merkki hänen olemuksensa epävakaisuudesta, mutta samalla se kutsuu häntä ravitsemaan itseään Jumalasta, jolla yksin on pysyvyys. Opettaakseen ihmiselle, että hänen todellinen ravintonsa on, kuten Herrankin, hänen Isänsä tahto (Joh. 4:34), Raamattu esittää ravinnon saamisen kolmella eri tasolla: luomisen ja kuuliaisuuden tasolla, liiton ja uskon tasolla sekä evankeliumin ja rakkauden tasolla.

I. JUMALA PITÄÄ HUOLEN LUOTUJENSA RAVINNOSTA.

”Minä annan teille kaikki siementä kantavat ruohot... kaikki puut, joissa on hedelmiä... Kaikille villieläimille annan ravinnoksi kasvien vihreyden” (1. Moos. 1:29 f.). Luotuaan ihmisen ja tehtyään hänestä luomakunnan herran Jumala antaa hänelle ravintoa, kuten koko eläinkunnalle. Tässä kultaisen aikakauden ja yleisen rauhan tilassa yksikään eläin ei syö toisen lihaa; mutta kun Jumala vedenpaisumuksen jälkeen antaa ihmisen käsiin ”kaikki elävät eläimet hänen ravinnokseen”, hän käyttää samaa kieltä: ”Annan teille tämän kaiken samalla tavoin kuin kasvien vihreyden” (1. Moos. 9:2 f.). Tästä ilmenee samalla sekä ihmisen riippuvuus luonnosta, jota ilman hän ei voi elää, että hänen itsenäisyytensä. Eläin ravitsee itseään löytämälläan ruoholla tai saaliilla, jota se ajaa takaa; ihminen ravitsee itseään hedelmillä ja kasveilla, joita hän viljelee, sekä eläimillä, jotka kuuluvat hänelle ja joita hän kasvattaa: hän saa ravintonsa viljelynsä tuotteista, työstään (1. Moos. 3:19), ”kättensä työstä” (5. Moos. 14:29).

On kuitenkin vaara käyttää tätä ravintoa liikaa ja langeta ahmimiseen (Sananl. 23:20 f.; Sananl. 21:17). Toisaalta ihminen voi käyttää sitä itsekkäästi ja langeta yllisyyteen (Aam. 6:4), aina köyhien riistämiseen saakka (Sananl. 11:26), unohtaen, että kaikki ravinto on Jumalan lahja. Jos vankka viisausperinne kykenee säilyttämään tasapainon (Sir. 31:12, 13; Sir. 37:27–31), tunnustamaan yhtäältä, että ”syöminen ja juominen ja hyvä aika työn äärellä muodostavat suuren osan ihmisen onnesta” (Saarn. 2:24; Saarn. 3:13 jne.), ja toisaalta, että ”parempi on vihannesateria rakkauden kera kuin lihava härkä vihan kanssa” (Sananl. 15:17; vrt. Sananl. 17:1), syynä on se, ettei tämä perinne, edes skeptisen ja epäluuloisen Saarnaajan kohdalla, koskaan unohda, että kaikki tämä tulee Jumalan kädestä (Saarn. 2:24). Evankeliumin mukaan kultainen sääntö on jättää ravinnosta huolehtiminen kaitselmuksen varaan (Matt. 6:25–33; Luuk. 12:22–31). Siksi sitä on joka päivä pyydyttävä rukouksessa taivaalliselta Isältä (Matt. 6:11; Luuk. 11:3).

Jotta säilyisi elävänä tietoisuus siitä, että Jumalan kädet ravitsevat meitä näin, uhreilla ja uhrilahjoilla yhtäältä sekä ruokasäännöksillä toisaalta on ollut keskeinen merkitys. Hyvät ateriat ja juhla-ateriat vietetään sen jälkeen, kun on noustu pyhäkköön teurastamaan eläin ja uhraamaan sadon ensimmäiset tähtkät ja kauneimmat hedelmät (5. Moos. 16:1–17). Saastaisten eläinten kieltä (3. Moos. 11), joka perustuu periaatteeseen ”pyhälle kansalle pyhä ravinto” (vrt. 5. Moos. 14:21), ylläpitää ihmiselämän epämääräisellä alueella, jota ravinto edustaa, kunnioitusta Jumalan suvereenia tahtoa kohtaan.

II. JUMALA RAVITSEE KANSAANSA SANALLAAN.

Liiton kautta Jumala ottaa huolehtiakseen kansansa olemassaolosta. ”Taivaasta” tullut manna (2. Moos. 16:4) on ravintoa, jonka Jumala antaa suoraan (2. Moos. 16:15) ja johon ihmisen työllä ja laskelmilla ei ole vaikutusta (2. Moos. 16:4 f.); se on tämän uuden olotilan merkki. Tämä olotila edellyttää kuitenkin uskoa: manna on tarkoitettu ravitsemaan ruumista ja uskoa sekä opettamaan Israelia odottamaan elatustaan ja elämänsä jatkumista sanasta, ”joka lähtee Jahven suusta” (5. Moos. 8:3; Viis. 16:26; vrt. Matt. 4:4) ja tuo iloa (Jer. 15:16). Sen käskyt ovat hunajaa makeammat (Ps. 19:10 f.). Enää ei ole kyse monenlaisten hedelmien syömisestä vaan Herran sanasta ravinnoksi ottamisesta (Viis. 16:26). Siksi profeetta Hesekiel (Hes. 3:1 ff.) ja apostoli Johannes (Ilm. 10:8 ff.) omaksuvat ennen sanomansa julistamista tämän jumalallisen sanan vertauskuvallisesti: heidän on nieltävä kirjakäärö. Uuden liiton aikana kristityt jatkavat Jumalan lupausten ravinnoksi ottamista (Hepr. 5:12 ff.; vrt. 1. Kor. 3:1 f.; 1. Piet. 2:2), syövät hengellistä ravintoa ja juovat hengellisestä kalliosta, joka on Kristus (1. Kor. 10:3 f.).

III. JUMALA RAVITSEE LAPSIAAN.

Koska ihminen on Jumalan lapsi, hän voi sekä tulla toimeen ilman kaikkia tämän maailman ravintoja että käyttää niitä kaikkia. ”Tapa ja syö!”, taivaasta kuuluva ääni sanoo Pietarille (Ap. t. 10:13); kristitty ei enää tee eroa puhtaiden ja epäpuhtaiden eläinten välillä; hän ei enää ole ”maailman alkeisvoimien orjuudessa”, hän on saanut osakseen lapseksi ottamisen (Gal. 4:3 f.), ja kaikki kuuluu hänelle maailmankaikkeudessa (1. Kor. 3:22), jopa epäjumalille uhrattu liha (1. Kor. 8:4; 1. Kor. 10:26), kunhan hän muistaa kuuluvansa itse Kristukselle, samoin kuin Kristus Jumalalle (1. Kor. 3:23). Söipä tai joi hän mitä tahansa, kaikki on hänelle kiitoksenannon lähde (1. Kor. 10:30 f.; 1. Tim. 4:3 f.).

Kristus puolestaan paastooa neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä osoittaakseen, että Jumala riittää hänelle ja että hänen ravintonaan on Isänsä tahto (Joh. 4:34; Matt. 4:1–4). Tämä ei tarkoita, että hän halveksisi ravintoa: hän syö kuten hänen opetuslapsensa (Joh. 4:31); hän ottaa vastaan kutsut aterioille, joita hänelle esitetään (Matt. 11:19), kehottaa opetuslapsiaan ottamaan vastaan kaiken, mitä heille tarjotaan (Luuk. 10:8); hän moninkertaistaa leivät, jotteivät ihmiset joutuisi kärsimään nälkää (Matt. 15:32 rinnakk.). Tällä ihmeellä Kristus osoittaa, että Isä, taivaan

lintujen suojelija (Matt. 6:26), pitää vielä enemmän huolta lapsistaan; ennen kaikkea hän kuitenkin tahtoo opettaa, että hän itse on ”Jumalan leipä, joka tulee alas taivaasta ja antaa maailmalle elämän” (Joh. 6:32 f.). Samoin kuin hän vuorisaarnassa kehotti ”olemaan huolehtimatta ravinnosta” (Matt. 6:25) ja ”etsimään ensin Jumalan valtakuntaa” (Matt. 6:33), hän kehottaa tässä ”etsimään jotakin muuta kuin ”katoavaa ravintoa”” (Joh. 6:27; vrt. Room. 14:17) ja tarjoaa itse lihansa todelliseksi ravinnoksi ja verensä todelliseksi juomaksi (Joh. 6:55). Eukaristia, jossa maan leivästä tulee Kristuksen ruumis, tekee Jumalan lapseksi tulleen ihmisen kykeneväksi ravitsemaan itseään kaikissa olosuhteissa Jeesuksella Kristuksella, hänen sanoillaan, teoillaan ja elämällään.

PMG & JG

Katso myös: → Puu 1 — desert AT I 3 — eucharistie III 1,2 — faim-soif I — Maistaa I — Öljy — jeune — Manna — Leipä — providence I — Puhdas AT I 1; NT II 1 — Ateria — sel 2,3 — travail I 2, IV 1